

AHOL TŰZ ÉS VÁGY TALÁLKOZIK...

a sárkánybébi kávézó

The BABY DRAGON

fine selection

A. T. QURESHI

A. T. QURESHI

a sárkánybébi kávézó

The **BABY**
DRAGON
CAFE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

SAPHIRA MARGALÁNAK egész nap alig volt egy másodperce arra, hogy kifújja magát.

A Sárkánybéli kávézóban rendkívül nagy volt a forgalom – ami jó dolog, emlékeztette magát, annak ellenére is, hogy sajgott a lába.

A tavasz kezdete volt, március legvége. Egyre több és több ember jött be a városba, az ebédidejüket és az estéiket a Fő utcán sétálgatva töltötték, ami nagyobb forgalmat jelentett a kávézónak.

A nappalok is egyre hosszabbak lettek, a nap több órán át ragyogott, és mindenki ki akarta élvezni a meleget. Amikor Saphira kilépett az utcára, biztos volt benne, hogy legalább fél tucat sárkányt fog látni a völgy felett repülni, akik a napon sütkéreznek a hosszú és hideg tél után.

A Csillagfény-völgy valódi menedék volt a sárkányok és lovasaik számára. A kisváros gyönyörű, hősipkás hegyek között bújt meg, és a terület tökéletes volt a repüléshez, mert erdők, dombok és tavak káprázatos látványát nyújtotta.

Saphira imádta nézni a felnőtt sárkányok repülését, mindig megbabonázva bámulta őket. Most az ablaknál állt, és lopva figyelte a fenséges lényeket. Csak egy kicsivel voltak nagyobbak a legnagyobb lófajtánál, ezért távoli, de éles sziluetteket vágtak ki az égből. Lenyűgöző, lélegzetelállító teremtmények voltak.

Bárcsak a sárkánybíbik is ennyire higgadtak lennének!

A szóban forgó kis szörnyetegek visszaterelték a figyelmét a kávézójára, ami tömve volt vendégekkel, akik a különböző ülőalkalmatosságokon pihentek az asztaloknál. Néhány vendég sárkánybíbije kiságyban vagy kuckóban feküdt, míg mások felugrottak a sárkánybútorokra vagy az odúkba, amik a kőfalakról lógtak.

Saphirát büszkeséggel töltötte el a sárkánybíbik látványa a kávézójában. Hat hónapja nyitotta meg, és az övé volt az első kávézó, amely beengedte a kissárkánykákat, ami felvillanyozta a Csillagfény-völgy lakóit. A legtöbb intézménybe nem lehetett háziállatot bevinni, és sok helyen még az is ki volt írva nagy, félkövér betűkkel, hogy SÁRKÁNYBÉBIT BEHOZNI TILOS.

Saphira sajnos egyre inkább kezdte megérteni, hogy *miért*.

Felvett pár üres bögrét az egyik közeli asztról, és mielőtt visszavitte őket a pulthoz, betolta a faszékeket. Miközben elsétált egy szakállas apuka és a kislánya mellett – az apuka cappuccinót kortyolgattott, a lánya pedig citromos-málnás tortát majszolt –, óvatosan lépkedett, mert a sárkánybíbijük a kislány himbálózó lábával játszott.

– Ó, bocsánat! – mondta egy fiatal nő, aki hátulról majdnem nekiütközött Saphirának.

– Semmi baj! – válaszolta Saphira, és oldalra lépett. Emiatt sajnos véletlenül nekiment az egyik plüsságyban alvó sárkánybíbinek. A sárkány felriadt, és tüzet pöfékelt a lány lábára.

Forróság perzselte meg Saphira szoknyájának alját, ő pedig felkiáltott. A mostanra már ismerős égettszövet-szag töltötte meg a levegőt. *Fantasztikus.*

Ezen a ponton már az összes ruhájának és szoknyájának alját égésnyomok vagy harapásnyomok tarkították, néhányat ez is, az is. Saphira tudta, hogy praktikusabb lenne nadrágot vagy farmert hordania, de imádta az érzést, amit egy csinos szoknya keltett benne. (Imádata az esztétika iránt a praktikum ellenében valódi probléma volt.)

De ahogy Saphira a tettesre pillantott, nem tudott haragudni rá. A sárkánybébi felnézett rá kék szemével, és ártatlanság ült elragadó arcán. Saphira leguggolt, és megsimogatta a sárkány pikkelyes bőrét, aki boldogan simult bele az érintésébe.

A sárkánybébik pont olyan csintalanok voltak, mint az embergyerekek, és pont annyira cukik, ha nem még cukibbak. Saphira nagyon szerette őket, ezért amikor arról álmodozott, hogy megnyitja a saját kávézóját, a kissárkányok mindig is részei voltak az elképzelésnek. Huszonöt évesen talán kicsit túl fiatal volt ahhoz, hogy cégtulajdonos legyen, de minden tőle telhetőt megtett.

Visszamanőverezett a pult mögé, és bekapcsolta a kávédarálót, hogy elkészítse a következő rendeléseket. A hideg italt kitöltötte egy kristályserlegbe, a meleget pedig egy százsorszépekkel díszített kerámiabögrébe, aztán pedig nassolnivalót tett két acéltálcába.

Amikor mindennel elkészült, rátette őket egy tálcára, és ide-oda kanyarogva a pletykálgató kistinik és turbékoló szerelmesek által elfoglalt asztalok és székek között, megérkezett a céljához.

– Egy barna cukros, hideg habos cold brew Mrs. Cartwrightnak és egy vaníliás, zabtejes latte Mrs. Linek – mondta Saphira, miközben

letette az italokat a két idős hölgy elé. A nagy ablakok mellett ültek kényelmesen elhelyezkedve két karosszékben, az asztalukon friss virágokkal teli váza és két égő gyertya állt.

Saphira lehajolt a hölgyek lába mellett lévő sárkányágyakhoz, hogy odaadja a sárkánybíbiknek a jutalomfalatokat. Egyikük az opál fajtához tartozott, nagy, sárga szeme és irizáló fehér pikkelye volt, míg a másik azúr fajta volt mély, óceánkék szemmel és ugyanolyan pikkelyekkel. Mindketten körülbelül egy láb hosszúak lehetnek, apró szárnyakkal.

– Szárított marhahús a kis Tövisnek és gyömbércukorka Vipera babának – mondta, és letette eléjük az acéltálcákat.

Amint felszabadult a keze, megsimogatta a sárkánybíbiket. Válaszul mindketten elégedetten gögicséltek, aztán rávetették magukat a finomságokra, amiket Saphira kifejezetten hulló vendégei számára tartott.

– Köszönjük, kedvesem – mondta Mrs. Cartwright, a szeme özszeráncolódtott a szemüvege mögött. Félretette a kötőtűit, hogy koryoljon egyet a kávéjából, és elégedetten hümmögött.

– Egy angyal vagy – tette hozzá Mrs. Li, és leutánozta barátnőjét. – Valódi *angyal*.

Melegség járta át Saphirát, szinte sugárzott.

– Szóljanak, ha hozhatok még valamit!

– Talán egy pár új csuklót? – kérdezte Mrs. Li, és megdörzsölte egyik ráncos kezét. – Mindig problémát okoznak nekem.

– Legyen két pár, ha már úgyis azon vagy – mondta Mrs. Cartwright egyetértően bólogatva.

– Hmm. – Saphira úgy tett, mintha gondolkozna. – Megkérdezem a konyhán, és visszaszólók – kacsintott, amivel mindkét idősebb hölgytől bezsebelt egy-egy mosolyt.

Rögtön ezután morgásra lett figyelmes.

Lenézett, és meglátta, hogy Vipera megkaparintott Tövistől egy darab szárított marhahúst, és két falással befalta. *Jaj, ne!* Saphira pulzusa az egekbe szökött az aggodalomtól. A kis Tövisnek ez nem fog tetszeni...

Ahogy várható volt, Tövis válaszképpen tüzet fújt Viperára, aki sziszegett egyet, és felkészült a bosszúra, de ekkor Mrs. Cartwright figyelmeztetően rászólt:

– Csitt, Vipera, csend legyen! Hagyd abba a balhézást!

– Tövis! – szólt Mrs. Li is szigorú hangon. – Viselkedj!

A sárkánybébik lazítottak a harci állásukon, Saphira pedig megkönnyebbülten felsóhajtott. Az azúr- és az opálsárkányok arról voltak ismertek, hogy harcoltak egymással, de mivel a lovasaik legjobb barátnők voltak, Tövis és Vipera rá volt kényszerítve, hogy kijöjjen egymással, aminek Saphira nagyon örült.

Nem tudott volna kezelni egy újabb katasztrófát – nem ennyire röviddel az előző után.

Alig két hete rendbe kellett hoznia a mosdóban a vízvezetéket, miután egy sárkánybébi túl izgatott lett fürdőzés közben, és rágókának használta a csöveket, ezzel tönkretéve az összeset. Saphirának nem sikerült megállítania, mielőtt szétmárcangolta volna a nagy részét. Jó nagy összegbe került neki, és nem szívesen költött volna még arra is, hogy eltüntesse a károkat, amit két kissárkány összeccsapása okozna.

Rámosolygott Mrs. Cartwrightra és Mrs. Lire, aztán visszasétált a pulthoz, fürkészően kutatva a baj legapróbb jelei után. Szerencsére úgy tűnt, hogy mindegyik sárkánybébi jól viselkedik.

Imádták a kissárkánykákat, még ha mágnesként vonzották is a bajt. A sárkánybébik, amíg kicsit idősebbek nem lettek, egy kis lebegésen

kívül nem tudtak repülni, ami azt jelentette, hogy egyfolytában ugráltak, és nekicsapódtak dolgoknak. A tüzüket sem tudták kontrollálni, emiatt pedig folyamatosan megégették a bútorokat.

Szerencsére a sárkányok két éves korukra felnőtté váltak, és ötéves korukig fejlődtek, amikor pedig már hátsónak használták őket. Addig viszont veszélyt jelentettek. Saphira arra gondolt, hogy egyszerűen sárkánybiztossá kellett volna tennie a kávézót – csak acélbútorokat használni, amiken nem látszanának sem a harapás-, sem a perzselésnyomok –, de mi lenne abban a móka? Imádtá berendezni és feldíszíteni a kávézót, hogy végül a kényelem megtestesítője legyen. Volt egy elképzelése, a fene egye meg!

Az épület belső tere magas mennyezettel és gyönyörű, látható kőfalakkal rendelkezett, valamint nagy, nyitott ablakokkal, amik sok természetes fényt engedtek be. Az elülső részen lévő asztaloknál kényelmes karosszékek álltak, középen faszékek, a hátsó részen pedig plüsskanapék rengeteg puha párnával és meleg takaróval.

Az egyik kőfalba hatalmas, fatüzelésű kandallót építettek be (az egyetlen hely, amiről Saphira azt gondolta, hogy biztonságban van a sárkánybébi-katasztrófáktól). A hátsó részen könyvespolcok roskadoztak a nagymamája és a saját kedvenc regényeinek súlya alatt. Felfüggesztett égők árasztották el meleg fénnel az egész kávézót, amit citrusillatú gyertyák pislákoló fénye egészített ki. Mogul elemek is fellelhetők voltak a falfestményekben és a kézzel faragott falalkotásokban. A falakra lenyűgöző építményeket ábrázoló, bekerezett képeket és az urdu költészet gyönyörű sorait akasztotta fel (amiket nem, nem tudott elolvasni, de megnézte a fordításukat, mielőtt megvette volna őket). Mindez főhajtás volt a származása előtt.

Utálta a minimál dizájnnal rendelkező, stílustalan intézményeket. Az ő kávézója ugyan kicsit túlszűfolt volt, de úgy nézett ki,

mint amiben élnek, úgy, mint egy otthon. Imádta – még úgy is, hogy indokolatlanul sok időt töltött azzal, hogy átrendezze és rendbe hozza azokat a részeit, amiket a sárkánybíbik tönkretettek.

Hátul rejtőzött egy kert, és Saphira tervei között volt, hogy egyszer, amikor több ideje (és pénze) lesz, rendbe hozza, hogy több hely legyen, de addig is a belső tér elég kényelmes volt ahhoz, hogy befogadja az összes vendéget és a sárkánybíbijeiket.

Ez nem az a kávézó volt, ahova interjúra vagy megbeszélésre méész, még csak nem is olyan, ahol tanulsz vagy dolgozol. Ide látét inni tértél be az első randin, vagy régi barátokkal találkozni egy kanna chai felett, esetleg a tűz mellett egy könyvet olvasni, és közben egy bögre forró kakaót kortyolgatni, aminek a tetején extra mini pillecukrok lebegtek.

Egy hely, ahol az emberek *összejöttek* – ahol otthon érezted magad. Ahol a magány szöges ellentéte járt át.

Saphira pontosan ezt érezte, ahogy végignézett a kávézóján. Rápillantott a sárkánybíbikre, akik a kőfalon lévő kuckók között ugráltak, és a baráti társaságra, akik üres kávésbögrék felett nevetgéltek. A kávézó tele volt, és átjárta a melegség.

Egy valóra vált álom. Saphira tinédzserkora óta kávézókbán dolgozott, de mindig arra törekedett, hogy megnyissa a sajátját. A tanórák alatt, amikor figyelnie kellett volna, felskiccelte a dekorációt, és menüket állított össze a füzetei hátuljába, és mostanra azok a skiccek valósággá váltak.

Azt kívánta, bárcsak itt lenne Nani-Ma, hogy láthassa.

A nagymamája kicsit több mint egy éve halt meg, és ő volt Saphira egyetlen családtagja. Saphira sohasem ismerte az apját, az anyja pedig meghalt, amikor még kicsi volt. Nani-Ma nevelte fel. Nani-Ma, aki lehetővé tette, hogy valóra váltsa az álmát.

– Ha már nem leszek, meg kell ígérned – kérlelte a lányt –, meg kell ígérned, hogy megvalósítod a kávézót.

– Megígérem – esküdött meg Saphira, miközben szorosán fogta a nagymamája kezét.

Egy héttel később Nani-Ma halott volt, Saphira pedig magára maradt. Nem tudta, hogyan teljesítse az ígéretét, hogy valóra váltja az álmát, míg rá nem jött, hogy a nagyanyja milyen nagy örökséget hagyott rá.

Így hát Saphira a gyászában belekapaszkodott az álmába, az elképzelésébe. Eladta a hegyekben álló házikójukat, és megvette ezt a helyet a Fő utcán, és az ahhoz tartozó, emeleti, egyszobás lakásban lakott. Hat hónap fáradhatatlan munkára volt szüksége ahhoz, hogy életet leheljen a kávézóba, ami aztán októberben megnyitotta a kapuit.

Fél évvel később, március végén, jól ment az üzlet. A sárkánybíbik ugyan okoztak egy kis gondot, de Saphira kapott a várostól egy kisebb összeget, amiért beengedte a sárkányokat a kávézóba, és ez segített.

Sárkányokat tartani drága multság volt – drágább, mint a legnemesebb lovak tartása –, és nem pusztán a fenntartásuk miatt. Mivel a sárkányok annyira sok kontrollálhatatlan és előre nem látott kárt okoztak a városnak, a lovasaiknak speciális adót kellett fizetniük, és ezt a bevételt a felújításokra költötték.

Például amikor egy éppen repülni tanuló gránátsárkány véletlenül nekizuhant a villamosvezetékeknek, és lecsapta az áramot arra az estére. Vagy amikor egy opál- és egy azúrsárkány verekedett a Fő utcán, és lerombolta a filagóriát. És egyéb hasonló esetekben.

Emiatt Saphira kapott egy kis járandóságot a várostól, mert létrehozott egy helyet, ahova a sárkányok is bemehettek. Először azt gondolta, hogy a pluszpénz nagyszerű. Miért nem engedi be az

összes cég a sárkányokat a létesítményeikbe, hogy megkapják a fizetséget? Milyen buták!

A felsőbbrendűség érzése aztán az első hónap után gyorsan elpárolgott, amikor a járandóságot arra kellett költenie, hogy a kávézó szinte mindegyik bútordarabját megjavíttassa. És ez ment minden hónapban a nyitás óta – a pénz kicsúszott a kezéből, mielőtt észre vette volna, és a megtakarításaihoz kellett nyúlania, hogy el tudja végezni a javításokat. Korábban nem számított arra, hogy a sárkánybébik ennyire rakoncátlanok tudnak lenni.

Saphirának mostanra nem maradt semmi megtakarítása, és alig tudta a fejét a víz felett tartani. De biztos volt benne, hogy ha ezen a héten semmi nem kap lángra, minden rendben lesz...

Sajnos az optimizmusa csak olyan egy órán keresztül tartott.

– Láng, ne! – hallatszott egy kislány hangja. Saphira a kislányra nézett, aki a sárkánybébijét kergette. Az a kislány volt, aki korábban a citromos-málnás tortát ette az apjával – Saphira úgy emlékezett, hogy a férfit Aziznek hívják.

– Minden rendben, Aziz? – kérdezte, és kilépett a pult mögül.

– Hana, le kell hoznunk onnan Lángot – mondta Aziz a lányának.

– Ne haragudj, Saphira, Láng egy kicsit hiperaktív, ennyi az egész.

De úgy tűnt, hogy a sárkánybébi nem csak túlságosan aktív. Már felmászott az asztalra, aztán pedig elrugaszkodott, és megpróbált repülni.

– Láng, állj meg! – szólt rá Hana ingerülten, miközben a sárkány leérkezett egy széktámlára. A kissárkány szemében csintalanság bujkált, és mielőtt Hana elkaphatta volna, újra felugrott a székről, repüléssel próbálkozva.

Saphira felkapott egy kevés sült balzsamkörtét – a sárkánybébik imádják! –, és Láng felé nyújtotta a kezét. Ahogy közeledett felé a

sárkány, megérezte az illatot, és a lány irányába fordult. A szeme tágra nyílt az örömtől, és ugrálva elindult felé, de úgy tűnt, a balzsamkörte látványa túlságosan felizgatja. A levegőbe ugrott, csapkodott a szárnyaival, és kinyitotta a száját. Saphira vörös fényt látott a torka mélyén.

Tudta, hogy ez mit jelent.

Habozás nélkül lebukott, és eltakarta a fejét, pont, amikor lángok lövelltek el felette. Pár pillanattal később a forróság elenyészett.

Saphira dobogó szívvel felegyenesedett.

Égett gumi és forró acél szaga töltötte be a levegőt. A kávézó elcsendesedett, és minden szem a felfordulásra szegeződött. *Ó, te jó ég!* Saphira lassan megfordult, és akkor meglátta.

A presszógépe. A középső része teljesen beomlott, és Saphira teljesen lefagyott az olvadt massa látványára. A keze remegni kezdett.

– Jaj, ne, annyira sajnálom – mondta Aziz. A zsebébe nyúlt, és előhúzott valamit. – Itt van a biztosításom másolata, biztos vagyok benne, hogy fedezni fogja a károkat.

Átadott Saphirának egy adatokkal teli kis kártyát. A lovasok hozzászoktak, hogy maguknál tartsanak néhány másolatot a Drakkon-biztosításukból olyan esetekre, amikor a sárkányukat egyértelműen felelősségre vonhatták károkozásért.

– Semmi gond – vinnyogta Saphira, és tőle telhetően megpróbált gondtalanul rámosolyogni Azizra és a lányára. Visszaküzdötte a szemét égető könnyeket. – Köszönöm.

Messziről hallotta, ahogy Aziz leszidja a lányát, miközben ki-mennek a kávézóból, de alig figyelt rá.

Tudta, hogy a biztosítás nem fog fedezni egy ekkora kiadást. A Drakkon-biztosítás csak egy bizonyos összegig fedezett, és Saphira

aláírt egy lemondó nyilatkozatot a cége indításakor, amiben tudomásul vette ezt a tényt, valamint a kockázatot, amit azzal vállalt, hogy beengedi a sárkánybíbiket a kávézójába.

A biztosítás nem fedezte a megrongált csöveket a mosdóban, és nem fedezne egy tönkretett, háromezer dolláros presszógépet.

Pánik áradt szét a testében. Most mit fog csinálni? Arra nem volt pénze, hogy vegyen egy új presszógépet, anélkül pedig hogy is akarna működtetni egy kávézót? A bevétele nagy részét a túlárzott latékból szerezte.

Szorogás nyilallt belé, és könnyek szöktek a szemébe. Gyorsan pislogott néhányat, hogy visszatartsa őket, és kényszerítette magát, hogy vegyen egy mély levegőt, és nyugodt maradjon. Még csak az kéne, hogy kiboruljon a vendégei előtt.

Talán nem is akkora katasztrófa, mondta magának. Végül is, a kínálata elég széles volt. Biztos sikerülne nyereséget termelnie a presszógép nélkül is. Csak néhány hetet kéne kibírni, okoskodott. Csak addig, amíg félre nem tud tenni egy új gépre.

Egy dolgot azonban biztosan tudott: nem fogja feladni. Nem adhatta fel. Miután mindent ebbe a kávézóba fektetett. Miután megígérte Nani-Mának.

– Minden rendben! – szólt a kávézóban lévőkhöz legnagyobb, legragyogóbb mosolyával az arcán. – Elnézést kérek! Dehát tudják, milyenek tudnak lenni a sárkánybíbik!

Ezzel begyűjtött néhány nevetést, és seperc alatt mindenki viszsztatért az itala kortyolgatásához és a beszélgetéseikhez.

A következő néhány napban Saphira mindent a rendes kerékvágás szerint csinált. Süteményeket és kisebb fogásokat készített, valamint nassolnivalókat a sárkánybíbiknek. Ott voltak a teái – fekete,

zöld és gyógynövényes –, egyéb kávék – filteres, csepegtető, cold brew. Volt chai és többféle üdítő és kakaó és matcha... de eszpresszó nem.

És hirtelen úgy tűnt, hogy *mindenki* eszpresszót akar!

Elvégre a Sárkánybébi kávézó specialitása a sárkánypörkölésű kávé volt. A kávébabot sárkánytűzzel pörkölték, amíg édes és gazdag jegyek nem fejlődtek ki benne, és testessé nem vált.

Mivel a kávébabot hosszabb ideig pörkölték, mint a világos, a közepes vagy akár a sötét pörkölésűeket, különleges, dekadens íze lett, ami a lattéban különösen kiérződött, és Saphira ezeket kifejezetten szerette zabtejjel párosítani, hogy kihozza a diós zamatukat. (A belőle készült cold brew is kiváló volt, de Saphira azt mindig túl keserűnek találta – az életet minden szempontból édesen szerette.)

– Sajnálom – utasított vissza egy újabb vendéget, aki lattét szeretett volna. – Az új presszógép már úton van. Egy-két nap múlva minden vissza fog térni a normál kerékvágásba, csak tartsanak ki!

De a szavak savként marták a száját, mert amit mondott, hazugság volt.

Aznap este úrrá lett rajta a pánik. Két nap múlva volt a fizetésnap, és alig volt elég pénze a bankban ahhoz, hogy ki tudja fizetni az asszisztensét.

Saphira rémülten és egyedül ült a lakásában, mindig csak egyedül. Azért szeretett annyira a kávézóban dolgozni, mert ott egész nap emberek vették körül. Amikor egyedül maradt a gondolataival, hajlamos volt egyre mélyebbre zuhanni – ahogy most is.

Könnyek csorogtak az arcán, és szorongás nyilallt belé. Nani-Ma szerint mindig túl könnyen elsírta magát.

– Szeretned kell az életet – szokta mondani a nagymamája, miközben két kezébe fogta Saphira arcát, és a könnyeit törölgette.

Saphira most is hallotta a hangját a fejében. – Akkor is szeresd, amikor nem jön szívből.

– Igyekszem, Nani-Ma – mondta Saphira az üres lakásnak, és a hangja visszhangzott a csendben.

Mindig is igyekezett szeretni az életet, de úgy tűnt, az élet nem akarta a szeretetét. Mi másért lenne minden folyton olyan nehéz? Pihenni akart. Azt akarta, hogy egyszerűek legyenek a dolgok.

Letörölte a könnyeit, és lement a lépcsőn a kávézóba, ami az álma volt. Nagy volt a csend, minden üres és mozdulatlan. A vendégek tolongása nélkül Saphirának módjában állt értékelni az összes részletet, ami a kávézót a sajátjává tette, de az érzés nem volt ugyanolyan.

Egy üres ház nem otthon; az csak egy épület.

Az ablakból látta, hogy a Csillagfény-völgy csendes, az összes bolt zárva. Közelebb lépett az ablakhoz, felnézett az éjszakai égboltra és a csillagokra. Csillagok ezrei látszottak, fényesen és magabiztosan ragyogtak.

Innen kapta a kisváros a nevét. Itt, a hegyek között megbújva több csillagot lehetett látni, mint amennyit meg lehet számolni, és a fényük folyamatosan megvilágította a völgyet.

A csillagok közt észrevette néhány repülő sárkány és lovasa sziluettjét, és átjárta az ismerős vágyakozás, ami megkeseredett a torakában. Mindig is szeretett volna egy saját sárkányt – kétségbeesetten szeretett volna –, de nem tartozott a Drakkon családok egyikébe sem, akik már generációk óta tartottak sárkányokat.

Évekkel ezelőtt megbékélt azzal, hogy sohasem lesz saját sárkánya – akkortájt, amikor felöltött benne a Sárkánybébi kávézó ötlete, egy helyé, ahol mindennap sárkányok között lehetne, még ha egyiket sem nevezhetné a sajátjának.

És megvalósította ezt az ötletet. Megnyitotta a kávézóját, és nap mint nap sárkányokkal vette körül magát. Mindezt Nani-Ma segítségével.

Nani-Máéval, aki Saphirának adott mindent, és cserébe csak annyit kért, hogy váltsa valóra az álmait.

Végignézett a kávézóján, az összes részleten, amit aprólékosan megtervezett, aminek minden egyes hüvelykje tudatos választás volt, minden darabkája szeretettel kidolgozott.

Aztán meglátta a tönkretett presszógépet.

Ugyan valóra váltotta az álmait, igen, de hogy tudja életben is tartani őket? Ötlete sem volt.

Emiatt merült el a gondolataiban – amíg észre nem vette a lán-gokat.

2. FEJEZET

AIDEN STERLINGNEK borzasztó napja volt. De hogy még annál is rosszabb legyen, a telefonja már százdjára csörrent meg az elmúlt egy órában. Előhúzta a zsebéből, és egy gyors pillantást vetett a kijelzőre – egy újabb unokatestvér –, és rögtön elutasította a hívást. Éppen lógott a családi vacsoráról, ami a Sterlingek kéthavonta rendezett, szent rituáléja volt, és egymás után mindannyian felhívták őt.

Mindannyian, kivéve az egyetlen személyt, aki már soha többé nem fogja felhívni.

Az öccse, Danny.

Danny, aki már nem élt.

És halottakról vagy jót, vagy semmit – de ő volt az oka az aktuális bosszúságának. Amikor Danny két éve meghalt, mindenkit meglepett azzal, hogy Aidenre hagyta a még ki nem kelt sárkánytojását. Bár Aiden és Danny testvérek voltak, és csak egy év korkülönbség volt köztük („Tizenegy hónap!” – szeretett az anyjuk mindig közbeszólni, valahányszor valaki azt mondta, hogy egy év van köztük), jobban nem is különbözhetek volna egymástól.

Danny hangos volt, szerette megbotránkoztatni az embereket, és mindenki azonnal megkedvelte, bárhová ment. Vele ellentétben Aiden csendes, félénk és esetlen volt. Danny sárkánylovaglással töltötte a napjait, elveszett vagy sorsukra hagyott állatokat mentett meg, például kimérákat, griffeket, fönixeket vagy sárkányokat. Ezzel szemben Aiden jobban szerette otthon tölteni a napjait, különösen a kertjében, ahol senki sem zavarta.

Huszonnyolc évesen talán túl fiatal volt ahhoz, hogy ennyire remeteként éljen, de ő így érezte jól magát. Az otthona biztonságában minden egyszerűbb volt. Ott pontosan tudta, hogy mit kell csinálnia, hogyan gondozza a virágait, amik mindig kedvességgel viszonozták a törődését. Sokkal többre értékelte a növények társaságát az emberekénél, és rendkívüli módon szerette volna, ha most is a kertjében lehetne.

Ehelyett bent volt a városban, és egy sárkánybébit kergetett, akit alig hat hónapja keltettek ki a szülei, így próbálva rákényszeríteni Aident arra, hogy döntésre jusson a sárkánytojásával kapcsolatban. Vagy odaadja a sárkányt a családjának, vagy ő maga gondoskodik róla.

Mivel a tojás volt az utolsó dolog, amit Danny ráhagyott, Aiden nem volt hajlandó megvárni a sárkánytól – és ezért futott most végig a Fő utcán.

Az éjszaka ezen pontján az utcák üresek voltak, és mindegyik bolt be volt zárva. Viszont a kis szörnyeteg, akiért Aiden felelős volt, imádta a városi szökőkutat, ezért Aiden idehozta abban a reményben, hogy ez jó magaviseletre bírja a sárkánybébit.

Sziporka egész nap irtó rossz volt, és Aiden türelme tizennyolc órával ezelőtt elfogyott. Először Sziporka egész éjjel nem hagyta

aludni a visításával, mert nőttek a sárkányfogai. Aztán reggel megrágt a Aiden virágainak a felét, majdnem tönkretéve a kertjét.

Ezután óriási felfordulást rendezett Aiden békés otthonában, és minden alkalommal, amikor megpróbált közbelépni, rátámadt. Most, a szökőkútnál tett látogatás után Sziporka jobb hangulatban volt, de ez csak annyit jelentett, hogy újra meg újra elfutott, rákényszerítve Aident, hogy üldözőbe vegye.

Örjítő volt.

Aiden felnézett az éjszakai égboltra, és mogorván bámult a pisláloló csillagokra. Bárhol is volt Danny, Aiden biztos lehetett benne, hogy jót nevet rajta. Aznap már a tizedik alkalommal fontolgatta, hogy megszabadul Sziporkától. És a lelkiismerete a tizedik alkalommal is megakadályozta ebben. Semmi más nem maradt Danny után, csak Sziporka. Talán csak viccből hagyta rá, mert tudta, hogy Aident sohasem érdekelték a sárkányok, mindazonáltal Aiden nem mondott volna le az öccse búcsúajándékáról.

Nem számított, hogy mennyi kellemetlenséget okoz neki.

A kis szörnyeteg most éppen kiugrott a karjából, és lángcsóvákat kezdett lövellni az ég felé.

– Sziporka, ne! – kiáltott rá Aiden. Forróság öntötte el az arcát, és védekezéséppen behunyta a szemét. A sárkánybébik nem tudnak nagy kárt tenni – a kifejlett sárkányok rendszeren le tudnák olvasztani egy ember arcát –, de ez nem jelentette azt, hogy egyáltalán ne tudnának sérülést okozni.

Aiden körülnézett, hogy megbizonyosodjon róla, nem történt katasztrófa. Szerencsére nem. Csilingelés hallatszott, ahogy valahol kinyílt egy ajtó. Megfordult, és meglátta, hogy egy Sárkánybébi kávézó nevű hely előtt állnak.

– Minden rendben? – kérdezte valaki, kilépve az utcára.

Aiden pillantása a minden bizonnyal leggyönyörűbb nőre esett, akit valaha látott, és hirtelen teljesen más okból érzett forróságot.

A lány egy fejjel alacsonyabb volt nála, túlméretezett kardigánt és egy ruhát viselt, aminek az alját mintha égésnyomok tarkították volna. A bőre melegbarna volt. Az orrában aranypiercing, fekete haja lazán felcsavarva. Amikor elragadó barna szemével ránézett, Aiden lába földre gyökerezett.

Halványan ismerős volt neki a nő és a kávézó. A Csillagfényvölgy nem volt nagy, valamennyire mindenki ismert mindenkit. Aiden hiába hagyta el csak elvétve az otthonát, épp elég információ jutott el hozzá a kiterjedt családjától. Emmeline, az unokatestvére szállította a kávé a kávézóba, és az, hogy Aiden nem volt beszédes, nem jelentette azt, hogy borzasztó hallgatóság is volt.

A nő neve Margala... Mi is a keresztnéve? Hirtelen kétségbeesetten tudni akarta, és bosszantotta, hogy még nem tudja. Amennyire vissza tudott emlékezni, nála pár évvel fiatalabb volt, és nem tartozott egyik Drakkon családba sem, így nem keresztelték még egymást az útjaik (őszintén szólva Aidennek nagyon kevés emberrel keresztelték egymást az útjai).

– I-igen, bocsánat – dadogta, és Sziporka után futott, aki egyenesen az ajtó felé tartott, és gyakorlatilag ugrándozott örömeiben. A gyönyörű Margala nő felsikoltott, ahogy Sziporka besurrant a lába mellett a kávézóba.

– Sziporka! – kiabálta Aiden, de a sárkánybébi rá sem hederített. – Annyira sajnálom – mondta a nőnek, és azon aggódott, hogy dühös, és hogy már azelőtt elrontott mindent, hogy tulajdonképpen találkoztak volna, és hogy még a nevét sem tudja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Meglepetésére a nő azonban elnevette magát, és tartotta az ajtót, hogy Aiden be tudjon sietni a sárkánybébije után. Arany karperecek csilingeltek a karján. Ahogy elsétált mellette, megérezte a parfümje illatát: rózsa. Egy pillanatra megfélekedezett ördögi háziállatáról, és belelegezte az édes illatot.

– Ki ez a kis angyal? – kérdezte a nő gügyögve, miközben Sziporkát figyelte. Aiden mindig is háborodottnak tartotta azokat az embereket, akik beszéltek a sárkánybébikhez – még inkább, ha gügyögtek –, de a nőtől ez kifejezetten kedvesnek hatott.

Úgy tűnt, ezzel Sziporka is egyetértett, mert egészen felderült.

– Éhes vagy? – kérdezte a nő, és leguggolt. Sziporka gögicsélt, ezt a hangot Aiden szó szerint még sohasem hallotta tőle. – Éhes a cu-ki kissárkányka?

A nő a karjába vette Sziporkát, mire Aidenre rátört a pánik.

– Ne, én ezt nem tenném a helyedben! – kiáltotta, de úgy tűnt, hiába aggodalmaskodott. Amikor Aidennek már morgás és harapás jutott volna, a nőnek egy engedelmes kissárkány. Sziporka önszántából és boldogan mászott a karjába (Aiden nem igazán tudta hibáztatni a sárkánybébit).

A nő megvakargatta Sziporka állát, a sárkány pedig mosolyogva lehunyta a szemét. *Azta.* Aiden még sohasem látta az állatot ennyire jól viselkedni.

– Bizony, éhes vagy! Szeretnél egy jutalomfalatot? – kérdezte a nő még mindig gügyögve. Bevitte Sziporkát a pult mögé, előhúzott egy hatalmas üveg fekete chipset, és kivett belőle pár darabot. Kinézetre és szagra is olyanok voltak, mint az égett *naan*.

Bekapott egyet (amit Aiden örülségnek gondolt), aztán Sziporkának is adott, aki megbolondult az örömtől, és belefúrta a fejét a